

Til Markedsudvalgets medlemmer og stedfortrædere

Vedr. EF-unionerne

Vedlagt fremsendes et fra Fremskridtspartiet modtaget udkast til dansk memorandum i forbindelse med de forestående regeringskonferencer.

Med venlig hilsen

Jens Rubenhagen

Annette Just
Mogens Glistrup

Christiansborg den 3. oktober 1990

Vedr.: EF-unionerne

EF-reformernes grundpiller er fri bevægelighed for personer, varer, tjenesteydelser og kapital. Man rationaliserer udnyttelsen af landenes ressourcer. Blandt andet ved at styrke konkurrenceevnen. Der tilskyndes til fornyelser ved at fremme privat initiativ, teknologi og forskning.

Fremskridtspartiet vil arbejde aktivt for at påvirke detailudformningen af alt det nye, som EF-unionsudviklingen vil bringe med sig.

Vedrørende regeringens udkast til memorandum vil vi her bemærke tretten enkeltemner.

1. Subsidiaritetsprincippet

Dette princip er uklart i sit nærmere indhold. Det vil være et godt instrument på nogle områder og dårligt til løsning af andre problemer. Derfor er det ikke forstandigt at tage nogen generel stilling for eller imod princippet, men regeringens formulering er næppe særlig skadelig.

2. Den sociale dimension

Fremskridtspartiet mener, at det vil være særdeles uheldigt for det danske arbejdsmarked og landets konkurrenceevne, hvis landet majoriseres ind på arbejdsmarkedsvilkår på et tidspunkt, hvor der ikke tages højde for løn og forringet konkurrenceevne.

Vi frygter, at EF-kommissionen overspiller sin kompetence ved at fastsætte detaljerede vilkår for arbejdsmarkedet. I den forstand bør subsidiaritetsprincippet være afgørende. Regeringens formulering er i øvrigt flere steder uheldig; blandt andet de selvmodsigende bemærkninger øverst på side 3 om minimumsbestemmelser og subsidiaritet.

3. EF-parlamentet

Tiden er ikke inde til yderligere styrkelse af beføjelser for de 518 mennesker, som skulle arbejde som medlemmer af EF-parlamentet, og som forventeligt får deres antal forøget væsentligt. Det centrale organ i EF-beslutningsprocessen bør være ministerrådet, mens EF-kommissionen er bedst egnet til at tage sig af administrationen.

4. Valgdato for EF-parlamentet

Samme valgdato overalt er efter Annette Just's mening et godt forslag, mens Glistrup finder, at det er et tilbageskridt i forhold til den hidtil fulgte fremgangsmåde om, at hvert medlemsland inden for en fire dages periode (torsdag/søndag) selv kan bestemme, hvornår det er mest praktisk for det pågældende land at afvikle valg.

5. Regionsudvalg

Beslutningsprocessen skal ikke besværes ved endnu flere bureaukratiforanstaltninger med organer, hvor man kan uddele vellønnede ben for ingen verdens nytte at gøre.

6. Miljøgaranti

Det er forkert med forskellige afstemningsregler på miljø- og arbejdsmarkedsområderne, alt efter om der er tale om "forbedrede minimumsbestemmelser" eller andet.

7. EF-institutters placering

Annette Just anser regeringens forslag for at være godt, fordi det er gavnligt for Danmark, men Glistrup mener, at det er uklogt at sy fremtidige afgørelser ind i en stiv planlægningssele. Den slags sager må afgøres hver for sig.

8. Skattekontrol

Bureaukratiulemper ved traktatfæstede skattekontrolparagraffer er større end besværet ved at klare problemerne sagsområde for sagsområde.

9. Kulturpolitikken

EF skal ikke have nogen fælles kulturpolitik.

10. Udenrigstjenestens udbygning

Diplomatibureaukratiet skal begrænses og ikke vokse - for eksempel vil det være fornuftigt med fælles EF-ambassader i mange tredielande.

11. EPS-konsensus

Det er tosset, at et fællesskab med måske 25 medlemsstater skal have enstemmighedskrav inden for, hvad man vælger at henhøre til udenrigspolitikken.

12. Monetær union

Fremskridtspartiet kan tiltræde, at den monetære union opbygges omkring en fælles valuta (ECU'en), og at der oprettes en europæisk centralbank (EUROFED). Graden af dens uafhængighed eller autonomi aflæses af de herom i ØMU-traktaten fastsatte regler.

Ikrafttrædelsestidspunkterne for den økonomisk monetære unions fuldendelse skal være "så snart det findes praktisk gennemførligt".

Fremskridtspartiet kan videre tiltræde, at nationale centralbanker underlægges EUROFED's myndighed, i det omfang det er nødvendigt for dennes udøvelse af sine beføjelser på det monetære område.

Den Europæiske Centralbank skal iværksætte en intern og ekstern pengepolitik, hvis mål er at garantere valutaens stabilitet. Desuden skal Den Europæiske Centralbank bidrage til penge- og kapitalmarkedernes tilfredsstillende funktion.

Det er således Fremskridtspartiets udgangspunkt, at EUROFED's opgaver skal begrænses til en sund pengepolitik, og at der ikke skal tillægges banken selvstændige beføjelser til at føre politik vedrørende arbejdsløshed, skattelovgivning, miljøforanstaltninger, eller hvad man ellers kan finde på at vælte over på banken. Disse opgaver skal løses af de politiske organer, (på dansk nationalt plan Folketinget og på EF-plan ministerrådet).

Hvad der ligger i begrebet valutaens stabilitet, analyseres. (Hvorvidt skal der tilstræbes at ECU'ens købekraft forøges år for år, holder sig uændret, formindskes ganske småt, formindskes med gennemsnitlig 3-6% årligt eller formindskes med en endnu større inflation og da hvilken?)

Den eksterne valutakurspolitik fastlægges af EUROFED. EUROFED er EF's repræsentant i internationale organisationer vedrørende løsning af pengepolitiske opgaver.

EUROFED udsteder sedler i ECU, som skal være i omløb som betalingsmiddel. Banken udsteder kortfristede offentlige værdipapirer lydende på ECU, og banken kan gennemføre alle de

transaktioner, der er nødvendige med henblik på udførelse af bankens opgaver.

Banken foreslås administreret af en direktion. Det foreslås, at de generelle retningslinjer udformes, og de almen-gyldige beslutninger træffes af et bankråd, der kan tildele di-rektionen nærmere fastlagte beføjelser.

Der skal selvsagt her som andetsteds klares et væld af detaljeregler, for eksempel om overgangen fra, at man den ene dag benytter kroner til den næste, hvor ECU er møntenheden.

Direktionen består af tre direktører, der udpeges og afskediges af bankrådet. Annette Just ønsker ikke tilføjelse hertil, mens Glistrup vil tilføje: "Ved de første to vakancer sker ingen genbesættelse, således at direktionen permanent alene har eet medlem".

Den nye europæiske centralbank skal ledes af en bestyrelse (Bankråd). Medlemmer er EF-medlemslandenes centralbankdi-rektører. I Bankrådet træffes afgørelser ved kvalificeret flertal med vægtede stemmeandele svarende til ministerrådets.

Fremskridtspartiet går imod, at der tilknyttes en råd-givende komite til EUROFED, der altså kun skal have to ledelses-organer: Bankrådet (bestyrelsen) og direktionen.

Fremskridtspartiet er enig i, at der åbnes en mulighed - som forhåbentlig aldrig bliver benyttet - for en monetær in-tegration i flere hastigheder for det tilfælde, at samtlige med-lemsstater ikke skulle være i stand til at acceptere Den Monetære Union på samme tid.

13. Økonomisk Union

Medlemsstaterne betragter deres konjunkturpolitik som et spørgsmål af fælles interesse. Det foreslås, at Rådet med kvalificeret flertal kan vedtage de efter forholdene egnede foranstaltninger.

Disse foranstaltninger kan eksempelvis omfatte fastsættelse af formerne for finansiering af budgetunderskud. Kommissionen tillægges gennemførelseskompetencen, idet Rådet - eventuelt inden for en frist på 30 dage - skal afgive samstemmende udtalelse med simpelt flertal.

Ved det videre arbejde skal man ind i detaljerede analyser bl.a. af følgende spørgsmål.

a. Hvor langt må man finansiere offentlige underskud ved at benytte seddelpressen, og hvordan får man i løbet af finansåret kontrolleret, om der udstedes urimeligt mange pengesedler?

b. Hvordan undgår man i en økonomisk union, at underskudsproducingen i nogle stater reelt bliver inddækket via andre medlemslande? Herom har man opstillet et princip, som man kalder NBO (no bail out), men herfra og til at gennemføre princippet som en retsregel er der unægtelig langt.

c. Intet lands offentlige sektor taget som en helhed må have noget destabiliserende underskud. Her er for det første store besværligheder med at finde frem til, hvad der destabiliserer under hensyntagen til den rådende konjunkturbedømmelse i det pågældende land. Endvidere hvordan man opgør underskud for eksempel i relation til kreativ bogføring, forskydning mellem de forskellige regnskabsår og definition af investeringer samt placering af deres afskrivninger.

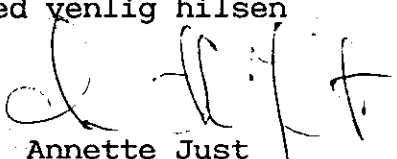
Til den offentlige sektor skal man for eksempel regne DONG, Danmarks Radio og TV-2, men hvor går grænsen?

d. Skal der også være sanktionsmuligheder over for lande, der har destabiliserende overskud? (Det skal der næppe).

e. I hvilket omfang skal skatteregler kunne fastsættes ved flertalsafgørelser? (Socialdemokraterne vil gerne have, at der er minimumsskattesatser for eksempel på selskabsskatten, mens måske omvendt Fremskridtspartiet finder det rimeligt, at skattelettelser kan beordres ved flertalsafgørelser).

f. Hvorvidt kan og bør man, når der kun er een valuta og grænsefrie overskridelser af bankvirksomheder, håndhæve regler mod bankhemmeligheder og om skattekontrol?

Med venlig hilsen

Annette Just

Mogens Glistrup